

üts vägga riwata ja häbbematta ellajas. Temma waenlane ei anna innimesele metsas rahhu (se on walge innimesele, mustad ei panne tedda täuhele, tas tedda mailmas on, wöi ollematta), lenbab ümmer filmi, ja pirriceb ümmer förwu, et sa ärra tüddid. Muidu temmast lahti ei saa, kui lö tedda surnuls. Mustad ei törju tedda mitte omma kallalt ärra, waid laszewad tedda rahhuga ninna all immeda, kus neid räggas leida on. Qui terbed nende ninna ei puhhastaks, siis olles nemmad allati niswas. Kes sedda teab, tas je terbes Jummalast sels lodud, et ta peab innimest wae-wama, ja musta mehhe ninna arrima, wöi on ta nende holetumatte laiskusse läbbi nenda nurjatumaks läinud; agga sedda meie teame full, et need mustad mehhed ärrarälimatta roppased on, ja et nemmad ennast ialdesgi ei pesje. Nemmad wöiswad ennesse lehha saggedaste raewa ja ölliga ja wärwiwad silm-não finnisels eht tollasels, kui wärwi kue pärrast on.

Nenda immelikud kui Australia ellajad, on fassele maa puud, poesad, rohhud ja seit, mis Jummal metsas ja völli peal lasceb lahwada. Seal on keik waastaofsa ja otse kui sellepärrast nenda lodud, et meie nähha saaksite kui üpris süggaw Jummal tarkus on. Meie peame, nende asjade peale wadates, Tawetiga hüüdma: „Qui suured on sinnu teud, Jehovah! Sa olled keik targastie

teinud, maa on täis sinnu päärandusfi!“ — Meie puud aiajad süggise omma lehhed mahha, seal agga järwa'd nemmad puu fulge, ja loor saab mahha aetud. Sellepärrast näab mönni puu wälja, kui üts wanna nirru sant, täis räbbalaid ja kultsus. Ja mis lehhed need si on, mis need puud seal kannawad? Ei nad pöslie õiged lehhed, eggat õiged oksad. Ritsad ja piisselessed, terrawa otstege, krabbisewad need nahkjad lehhed tuule käes, kui olles puu täis kuiwand erne launi. Need lehhed ei olle ka rohhelised, waid allid, ja annawad wähhe warju. Mönni puu on nenda raske, et ta see sõhja langeb; sedda suggu on need suured gummi*)-puud. Üts nende seast kannab ka wilja, agga je willi ei tölsba mitte süa, fest ta on lõewa kui luu ja kont, telle peale nugga ei alka; wäljas poolt on ta pehme, kui siidi rie. Meie piirniga ühte näggi, rippub ta waastaofsa, jämineda otsaga puu fulges.

Ka üts kenna firsi-puu faswab seal, agga imine full: temma liowi ei olle mitte marja sees, waid wäljaspiddi, marja fullies. Süggawas metsade sees laswavad waarmarja poesad, vägga illusa marjadega, agga tahju, et neid mitte suhhu ei wöi pisti, fest nemmad on läbbi ja läbbi kuiwad

*) Gummi on wail, mis ja mire maal plumi ja firsi puud wälja aiawad.